Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 24 november 2015 *

”EUGFJ — Garantisektionen — EGFJ och EJFLU — Finansiell korrigering på grund av underlåtelse att deklarera ränta — Motiveringsskyldighet — Skyldighet att påföra ränta — Artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 — Likvärdighetsprincipen — Omsorgsplikt”

I mål T-126/14,

Konungariket Nederländerna, företrätt av M. K. Bulterman, J. Langer och M. Noort, samtliga i egenskap av ombud,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av H. Kranenborg och P. Rossi, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens genomförandebeslut 2013/763/EU av den 12 december 2013 om undantagande från EU-finansiering av vissa betalningar som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), inom ramen för Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ) och inom ramen för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (EUT L 338, s. 81),

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen),

sammansatt av ordföranden M. E. Martins Ribeiro (referent) samt domarna S. Gervasoni och L. Madise,

justitiesekreterare: handläggaren J. Plingers,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 21 april 2015,

följande

* Rättegångsspråk: nederländska.

Dom

Tillämpliga bestämmelser

Grundläggande bestämmelser: förordning (EEG) nr 729/70 och förordningarna (EG) nr 1258/99 och nr 1290/2005

1 De grundläggande bestämmelserna om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken, såvitt avser de utgifter som verkställts av medlemsstaterna från och med den 16 oktober 2006 och av Europeiska gemenskapernas kommission från och med den 1 januari 2007, återfinns i rådets förordning (EG) nr 1290/2005 av den 21 juni 2005 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken (EUT L 209, s. 1). Genom denna förordning upphävdes rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 160, s. 103) vilken, såvitt avsåg de utgifter som verkställts från och med den 1 januari 2000, hade ersatt rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 94, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 3, s. 23).

2 Enligt artikel 1.1 och artikel 1.2 a i förordningarna nr 729/70 och nr 1258/1999 utgjorde Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket en del av gemenskapsbudgeten och finansierade, genom sin garantisektion, bidrag vid export till tredje land.

3 I artikel 8.1 i förordningarna nr 729/70 och nr 1258/1999 föreskrevs att medlemsstaterna, i enlighet med nationella bestämmelser i lagar och andra författningar skulle vidta de åtgärder som var nödvändiga för att driva in belopp som förlorats till följd av oegentligheter eller försumlighet. Enligt artikel 8.2 första stycket i samma förordningar skulle, i de fall då en fullständig indrivning inte kunde åstadkommas, de ekonomiska följderna av oegentligheter eller försumlighet bäras av gemenskapen, med undantag för följderna av sådana oegentligheter eller sådan försumlighet som kunde tillskrivas medlemsstaternas myndigheter eller andra organ. Slutligen framgick det både av artikel 8.2 andra stycket i förordning nr 729/70, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1287/95 av den 22 maj 1995 om ändring av förordning nr 729/70 (EGT L 125, s.1), vilken var tillämplig från och med det budgetår som började den 16 oktober 1995, och av artikel 8.2 andra stycket i förordning nr 1258/1999, att räntan på de belopp som drivits in eller som betalats för sent skulle betalas in till EUGFJ.

4 Enligt artikel 3.1 a i förordning nr 1290/2005 ska Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ), genom delad förvaltning av Europeiska unionen tillsammans med medlemsstaterna, finansiera exportbidrag för export av jordbruksprodukter till tredjeländer.

5 Enligt artikel 8.1 c iii i förordning nr 1290/2005 ska medlemsstaterna, i fråga om insatser i samband med åtgärder som finansieras via bland annat EGFJ, till Europeiska kommissionen lämna in årsräkenskaperna för de godkända utbetalande organen, kompletterade med en försäkran undertecknad av den ansvarige vid det godkända utbetalande organet tillsammans med den information som behövs för att avsluta räkenskaperna samt en attesteringsrapport upprättad av det attesterande organet.

6 I artikel 31 i förordning nr 1290/2005, som har rubriken ”Kontroll av överensstämmelse”, anges följande:

”1. Kommissionen skall enligt det förfarande som avses i artikel 41.3 fatta beslut om vilka belopp som skall undantas från [unions]finansiering om den konstaterar att sådana utgifter som avses i artikel 3.1 och artikel 4 inte har betalats enligt [unions]reglerna.

2. Kommissionen skall göra en bedömning av de belopp som skall undantas, särskilt med hänsyn till hur stor bristen på förenlighet är. Kommissionen skall beakta överträdelsens art och omfattning samt den ekonomiska förlust som [unionen] lidit.

3. Före varje beslut om finansieringsavslag skall resultaten av kommissionens kontroller och den berörda medlemsstatens svar överlämnas skriftligen, varefter de båda parterna skall söka nå en överenskommelse om vilka åtgärder som skall vidtas.

Om ingen överenskommelse nås får medlemsstaten begära att ett förfarande inleds för att förlika de respektive ståndpunkterna inom fyra månader, och resultaten av detta förfarande skall återges i en rapport, som skall överlämnas till och behandlas av kommissionen innan denna fattar ett eventuellt beslut om finansieringsavslag.

4. Ett finansieringsavslag får inte omfatta följande:

a) Utgifter som avses i artikel 3.1 och som har betalats mer än 24 månader före kommissionens skriftliga meddelande till den berörda medlemsstaten om resultaten av kontrollerna.

b) Sådana utgifter för fleråriga åtgärder som ingår bland de utgifter som avses i artikel 3.1 eller hänför sig till de program som avses i artikel 4 och för vilka stödmottagarens senaste skyldighet började gälla mer än 24 månader före kommissionens skriftliga meddelande till den berörda medlemsstaten om resultaten av kontrollerna.

c) Utgifter för åtgärder inom de program som avses i artikel 4 utöver dem som avses i led b och som har betalats eller i förekommande fall slutbetalats av det utbetalande organet mer än 24 månader före kommissionens skriftliga meddelande till den berörda medlemsstaten om resultaten av kontrollerna.

5. Punkt 4 skall inte tillämpas på ekonomiska följder

a) av oegentligheter enligt artiklarna 32 och 33,

…”

7 I artikel 32 i förordning 1290/2005, som har rubriken ”Särskilda bestämmelser för EGFJ” föreskrivs följande i punkt 1 och punkterna 3–6:

”1. De belopp som drivs in till följd av oegentligheter eller försummelser och den ränta som de ger upphov till ska betalas till de utbetalande organen och av dessa bokföras som intäkter för EGFJ den månad de tas emot.

…

3. När medlemsstaterna enligt artikel 8.1 c iii lämnar in årsräkenskaperna skall de överlämna en sammanfattande redovisning av de förfaranden för återkrav som har inletts med anledning av oegentligheter, och de skall även lämna uppgifter om vilka belopp som ännu inte drivits in, fördelade på administrativa och/eller rättsliga förfaranden och på år som motsvarar det första administrativa eller rättsliga konstaterandet av oegentligheten.

Medlemsstaterna skall låta kommissionen ta del av detaljerade uppgifter om de enskilda indrivningsförfarandena och om vilka enskilda belopp som ännu inte har kunnat drivas in.

4. Efter att ha följt förfarandet i artikel 31.3 får kommissionen besluta att belasta medlemsstaterna med de belopp som skall återkrävas

a) om medlemsstaten inte har inlett alla administrativa eller rättsliga indrivningsförfaranden i den nationella lagstiftningen eller [unions]lagstiftningen inom ett år efter det första administrativa eller rättsliga konstaterandet,

b) om det inte har gjorts något första administrativt eller rättsligt konstaterande eller om detta konstaterande har gjorts med en försening som äventyrar indrivning eller om oegentligheten inte har ingått i den sammanfattande redovisning som föreskrivs i punkt 3 första stycket i den här artikeln det år då det första administrativa eller rättsliga konstaterandet gjordes.

5. Om ingen indrivning har ägt rum inom fyra år efter det datum då det första administrativa eller rättsliga konstaterandet gjordes eller inom åtta år, i de fall då indrivningen ingår i ett rättsligt förfarande i det nationella rättsväsendet, skall de ekonomiska följderna av den uteblivna indrivningen bäras till 50 % av den berörda medlemsstaten och till 50 % av [unions]budgeten.

Den berörda medlemsstaten skall separat i den sammanfattande redovisning som avses i punkt 3 första stycket ange vilka belopp som inte har drivits in inom den tid som avses i första stycket i den här punkten.

Fördelningen av den ekonomiska börda som följer av utebliven indrivning enligt första stycket skall tillämpas utan att det påverkar den berörda medlemsstatens skyldighet att fullfölja indrivningsförfarandena enligt artikel 9.1 i denna förordning. De belopp som drivs in på detta sätt skall gottskrivas EGFJ till 50 %, efter tillämpning av det avdrag som föreskrivs i punkt 2 i den här artikeln.

Om det i indrivningsförfarandena i en avslutande administrativ eller rättslig handling konstateras att inga oegentligheter har förekommit, får den berörda medlemsstaten till EGFJ som utgift ta upp den ekonomiska belastning som den fått bära enligt första stycket.

Om det dock av skäl som inte kan tillskrivas den berörda medlemsstaten inte har kunnat ske någon indrivning inom de tidsfrister som anges i första stycket och om det belopp som skall indrivas överstiger en miljon EUR får kommissionen på begäran av medlemsstaten utsträcka tidsfristerna med upp till 50 % av de ursprungliga tidsfristerna.

6. I väl motiverade fall får medlemsstaterna besluta att inte fullfölja indrivningen. Ett sådant beslut får fattas endast i följande fall:

a) Om redan åsamkade och förväntade kostnader för indrivningen tillsammans överstiger den summa som skall drivas in.

b) Om det visar sig omöjligt att genomföra indrivning därför att gäldenären eller de personer som är juridiskt ansvariga för oegentligheten är oförmögna att betala, vilket har fastställts enligt den berörda medlemsstatens nationella rätt.

Den berörda medlemsstaten skall i den sammanfattande redovisning som avses i punkt 3 första stycket separat ange de belopp för vilka den beslutat att inte genomföra indrivning och skälen för detta beslut.”

8 Artikel 34 i förordning nr 1290/2005 har rubriken ”Avsättning av inkomster från medlemsstaterna”, och i dess punkt 1 a föreskrivs att belopp som enligt artiklarna 31–33 i samma förordning ska betalas till unionsbudgeten, med dithörande räntor, ska anses vara inkomster som ska avsättas enligt artikel 18 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, s.1).

9 Enligt artikel 49 andra stycket i förordning nr 1290/2005 ska denna förordning tillämpas från och med den 1 januari 2007. Enligt artikel 49 tredje stycket andra strecksatsen i samma förordning ska emellertid artikel 32 i förordningen tillämpas från och med den 16 oktober 2006 för de fall som anmäls enligt artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 595/91 av den 4 mars 1991 om oriktigheter och återvinning av belopp som felaktigt har utbetalats i samband med finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken och om organisationen av ett informationssystem på detta område och om upphävande av förordning (EEG) nr 283/72 (EGT L 67, s. 11; svensk specialutgåva, område 3, volym 11, s. 10), och för vilka fullständig indrivning ännu inte hade gjorts den 16 oktober 2006.

Tillämpningsförordningar

Förordning nr 595/91

10 I artikel 3.1 första stycket i förordning nr 595/91 föreskrivs att medlemsstaterna, under de två månader som följer efter utgången av varje kvartal, till kommissionen ska översända en förteckning över de oriktigheter som har varit föremål för inledande administrativa eller rättsliga undersökningar.

11 I punkt 2 i artikel 5 i förordning nr 595/91, vilken punkt utgick genom förordning nr 1290/2005, föreskrivs vidare att för det fall en medlemsstat anser att ett belopp inte kan, eller inte förväntas kunna, återvinnas i sin helhet ska den i en särskild underrättelse informera kommissionen om det belopp som inte återvunnits och skälen till varför beloppet enligt medlemsstatens mening bör bäras av gemenskapen eller av medlemsstaten.

12 Förordning 595/91 upphävdes med verkan från och med den 1 januari 2007 genom kommissionens förordning 1848/2006 (EG) av den 14 december 2006 om oegentligheter och återvinning av belopp som felaktigt har utbetalats i samband med finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken och om organisationen av ett uppgiftssystem på detta område (EUT L 355, s. 56).

Förordning (EG) nr 885/2006

13 Enligt artikel 6 i kommissionens förordning (EG) nr 885/2006 av den 21 juni 2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1290/2005 när det gäller godkännande av utbetalningsställen och andra organ och avslutande av räkenskaperna för EGFJ och EJFLU (EUT L 171, s. 90), ska de årsräkenskaper som avses i artikel 8.1 c iii i förordning nr 1290/2005 innehålla bland annat tabellen över de belopp som ska återkrävas vid förfarandets slut, enligt den modell som anges i bilaga III (nedan kallad bilaga III-tabellen i förordning nr 885/2006).

14 Kommissionen utformade riktlinjer för inlämnandet av bilaga III-tabellerna i förordning nr 885/2006 för budgetåren 2006 och 2007 genom dokumentet som är rubricerat ”Meddelande till kommittén för jordbruksfonderna – Riktlinjer för överlämnande till kommissionen, senast den 10 februari 2007, av tabell 5 i bilaga III till förordning [nr 885/2006]” (nedan kallat 2006 års riktlinjer) och genom dokumentet som är rubricerat ”Meddelande till kommittén för jordbruksfonderna – Riktlinjer för överlämnande till kommissionen, senast den 1 februari 2008, av tabellerna 1–6 i bilaga III till förordning [nr 885/2006]” (nedan kallat 2007 års riktlinjer).

15 I artikel 11 i förordning nr 885/2006 fastställs tillämpningsföreskrifter för förfarandet för kontroll av överensstämmelse enligt artikel 31 i förordning nr 1290/2005. Vidare fastställs i artikel 16 i samma förordning tillämpningsföreskrifterna för förlikningsförfarandet.

Sektorsförordningar

Förordning (EEG) nr 3665/87

16 Artikel 11 i kommissionens förordning (EEG) nr 3665/87 av den 27 november 1987 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 351, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 24, s. 216), i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 2945/94 av den 2 december 1994 om ändring av kommissionens förordning nr 3665/87 (EGT L 310, s. 57; svensk specialutgåva, område 3, volym 63, s. 83) innehöll föreskrifter om indrivning av felaktigt utbetalda exportbidrag, om tillämpningen av sanktioner i detta hänseende samt om möjligheten att avstå från vissa sanktioner i fall av force majeure. I artikel 11.3 föreskrevs särskilt att mottagaren vid felaktig utbetalning av bidrag var skyldig att återbetala det felaktigt mottagna beloppet jämte ränta, som skulle beräknas på grundval av den tid som förflöt mellan utbetalning och återbetalning.

17 Enligt artikel 2 andra stycket i förordning nr 2945/94 var den förordningen tillämplig på export för vilken de formaliteter som avsågs i artikel 3 eller artikel 25 i förordning nr 3665/87 avslutats från och med den 1 april 1995.

18 Förordning nr 3665/87 upphörde att gälla och ersattes av kommissionens förordning (EG) nr 800/1999 av den 15 april 1999 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (EGT L 102, s. 11), vilken sedan har upphört att gälla och ersatts av kommissionens förordning (EG) nr 612/2009 av den 7 juli 2009 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter (omarbetning) (EUT L 186, s. 1).

Förordning (EEG) nr 536/93

19 Kommissionens förordning (EEG) nr 536/93 av den 9 mars 1993 om tillämpningsföreskrifter för tilläggsavgiften för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 57, s. 12; svensk specialutgåva, område 3, volym 50, s. 202) (nedan, tillsammans med förordning nr 3665/87, kallade sektorsförordningarna) upphävde och ersatte kommissionens förordning (EEG) nr 1546/88 av den 3 juni 1988 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 (EGT L 139, s. 12).

20 Enligt artikel 3.4 i förordning nr 536/93 och artikel 4.4 i samma förordning ska inköparen respektive producenten, före den 1 september varje år, till den behöriga myndigheten betala det belopp han är skyldig i enlighet med föreskrifter som fastställts av medlemsstaten. Härvid föreskrivs det särskilt att för det fall betalningsfristen överskrids, ska ränta läggas till de förfallna beloppen med en årlig procentsats som fastställs av medlemsstaten och som inte ska vara lägre än den räntesats som medlemsstaten tillämpar vid indrivning av felaktigt utbetalda belopp.

21 Enligt artikel 10 andra stycket i förordning nr 536/93 blev förordningen tillämplig från och med den tolvmånadersperiod som började löpa den 1 april 1993.

22 Förordning nr 536/93 upphävdes och ersattes av kommissionens förordning (EG) nr 1392/2001 av den 9 juli 2001 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 3950/92 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 187, s. 19), vilken i sin tur har upphävts och ersatts av kommissionens förordning (EG) nr 595/2004 av den 30 mars 2004 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1788/2003 om införande av en avgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EUT L 94, s. 22).

Bakgrund till tvisten

23 Den 10 juli 2003 tillställde Konungariket Nederländerna kommissionen en särskild underrättelse i den mening som avses i artikel 5.2 i förordning nr 595/91 (nedan kallad den särskilda underrättelsen av den 10 juli 2003). Genom denna underrättelse informerade de nederländska myndigheterna kommissionen om att på grund av konkurs och insolvens hos de berörda gäldenärerna kunde de belopp som förfallit och som omfattades av ärendeakten NL/98/039-Centramelk (nedan kallat Centramelk-ärendet) inte längre återvinnas, och kunde inte heller förväntas återvinnas. De nederländska myndigheterna begärde att kommissionen skulle besluta att dessa belopp skulle bäras av gemenskapen. Centramelk-ärendet, som tidigare hade anmälts till kommissionen i enlighet med artikel 3 i förordning nr 595/91, innefattar nio enskilda fall av bedrägerier avseende betalning av tilläggsavgifter som uppköpare av obehandlad mjölk hade gjort sig skyldiga till. Bedrägerierna uppdagades åren 1989–1990.

24 Genom skrivelse av den 21 februari 2006, informerade kommissionen de nederländska myndigheterna om att dess beslut i Centramelk-ärendet skulle skjutas upp, eftersom indrivningen av de i detta ärende aktuella fordringarna fortfarande pågick.

25 Genom skrivelse av den 4 oktober 2006 uppmärksammade de nederländska myndigheterna kommissionen på den omständigheten att Centramelk-ärendet hade avskrivits. I skrivelsen uppmanade myndigheterna även kommissionen att anta ett beslut i ärendet före den 16 oktober 2006 och att handlägga det i enlighet med bestämmelserna i artikel 8.2 i förordning nr 1258/1999, och inte i enlighet med bestämmelserna i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005.

26 I skrivelse av den 23 oktober 2006 upplyste kommissionen de nederländska myndigheterna om att den ännu inte hade fattat något beslut i Centramelk-ärendet och att den skulle tillämpa artikel 32 i förordning nr 1290/2005 på de fall som inte hade behandlats före den 16 oktober 2006.

27 Den 27 april 2007 antog kommissionen beslut 2007/327/EG om granskning och godkännande av räkenskaperna för medlemsstaternas utbetalningsställen beträffande utgifter som finansieras av garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) avseende räkenskapsåret 2006 (EUT L 122, s. 51). Enligt detta beslut var bestämmelserna i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 tillämpliga på de fordringar som omfattades av Centramelk-ärendet. Konungariket Nederländerna väckte inte någon talan om ogiltigförklaring av beslut 2007/327.

28 Mellan den 15 och 17 september 2008 genomförde kommissionens tjänstemän en undersökning hos det nederländska utbetalningsstället Dienst Regelingen.

29 I skrivelse av den 17 juni 2009 (nedan kallad det första meddelandet), som översändes med tillämpning av artikel 11.1 i förordning nr 885/2006, underrättade kommissionen myndigheterna i Nederländerna om resultatet av den undersökning som hade genomförts den 15–17 september 2008. En bilaga med rubriken ”Synpunkter och begäran om upplysningar” som innehöll slutsatserna av undersökningen hade bifogats skrivelsen.

30 Det framgår av det första meddelandet att kommissionen ansåg att de nederländska myndigheterna inte fullt ut hade uppfyllt kraven i unionslagstiftningen och att korrigerande åtgärder var nödvändiga för att säkerställa att dessa krav uppfylldes i framtiden. Kommissionen begärde uppgifter om de korrigerande åtgärder som redan vidtagits och tidsplanen för genomförandet av dessa. Kommissionen angav vidare att den från unionsfinansiering skulle kunna undanta samtliga eller en del av de utgifter som finansierats av garantisektionen vid EUGFJ och av EGFJ (nedan gemensamt kallade fonderna), i enlighet med artiklarna 31 och 32 i förordning nr 1290/2005. Det angavs dessutom att de påpekade bristerna skulle tjäna som grund för beräkningen av de finansiella korrigeringarna avseende de utgifter som verkställdes till dess att lämpliga korrigerande åtgärder genomförts.

31 I synpunkterna och rekommendationerna i bilagan till det första meddelandet angav kommissionen att det i liggaren över fordringar, och således i de bilaga III-tabeller i förordning nr 885/2006 som upprättats för budgetåren 2006 och 2007, saknades uppgifter om räntan på de utestående beloppen. Dienst Regelingen redovisade nämligen denna ränta först i samband med uppbörden av densamma. Enligt kommissionen ska emellertid dessa räntor finnas med i nämnda tabeller, eftersom avsaknaden av sådan uppgift innebär att de belopp som ska betalas enligt bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 underskattas. Kommissionen noterade även att Dienst Regelingen skickade meddelande om uppbörd av ränta först efter indrivningen av huvudbeloppen, och detta gjordes endast beträffande de belopp som hade drivits in från och med den 16 oktober 2007. Kommissionen noterade att den omständigheten att ränta inte påförts de belopp som drivits in före detta datum innebar en förlust för fonderna. Vidare anmodade kommissionen de nederländska myndigheterna att inkomma med vissa uppgifter.

32 I skrivelse av den 21 juli 2009 bemötte de nederländska myndigheterna de konstateranden som kommissionen gjorde i det första meddelandet.

33 Genom skrivelse av den 7 september 2010 anmodade kommissionen de nederländska myndigheterna att yttra sig över tvistefrågorna inför ett bilateralt möte som skulle äga rum den 5 oktober 2010. De nederländska myndigheterna ombads därvid att beräkna det totala räntebeloppet för samtliga de krav på vilka bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 var tillämplig under räkenskapsåren 2006–2009.

34 Det bilaterala mötet mellan kommissionen och myndigheterna i Nederländerna ägde rum i Bryssel (Belgien) den 5 oktober 2010. Protokollet från mötet översändes till de nämnda myndigheterna den 14 december 2010.

35 Det framgår av protokollet från det bilaterala mötet att kommissionen under mötet väsentligen höll fast vid sina slutsatser i det första meddelandet. Kommissionen framhöll sålunda att det inte hade uppburits någon ränta på de belopp som hade återbetalats före den 16 oktober 2007, vilket hade orsakat en ekonomisk förlust för fonderna, och att räntorna i bilaga III-tabellerna i förordning nr 885/2006 hade underskattats. Enligt kommissionen hade det inte deklarerats någon ränta, eller så hade ett felaktigt räntebelopp deklarerats. Vid avslutandet av räkenskaperna, år 2006 och år 2007, inkluderade således inte de fordringar som omfattades av artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 ett korrekt räntebelopp. Kommissionen förordade därför en finansiell korrigering på grundval av dels icke utkrävda räntor på fordringar som drivits in under 2006 och 2007 (nedan kallade icke utkrävda räntor), dels icke deklarerade räntor på fordringar som inte hade drivits in och beträffande vilka det slagits fast att artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 var tillämplig år 2006 och år 2007 (nedan kallade icke deklarerade räntor). Mot denna bakgrund anmodade kommissionen de nederländska myndigheterna att bekräfta det belopp om 60 779 euro som Dienst Regelingen hade anmält vad gällde de icke utkrävda räntorna och att tillställa kommissionen en beräkning eller en så exakt uppskattning som möjligt av summan av de icke deklarerade räntorna.

36 I skrivelse av den 11 februari 2011 bekräftade de nederländska myndigheterna att beloppet 60 779 euro var korrekt vad beträffade de icke utkrävda räntorna. De lade även fram sin beräkning av summan av de icke deklarerade räntorna, vilken uppgavs motsvara ett totalt belopp om 513 566,65 euro för åren 2006–2009. I detta avseende angav nämnda myndigheter att de i beräkningen inte hade tagit hänsyn till fordringar som avsåg tilläggsavgifter som hade betalats för sent och där fordran uppkommit före den 1 april 1993 (nedan kallade de gamla fordringarna avseende tilläggsavgifter). De angav vidare att de inte heller hade tagit hänsyn till de fordringar som avsåg exportbidrag som hade utbetalats felaktigt och där fordran uppkommit före den 1 april 1995 (nedan kallade de gamla fordringarna avseende exportbidrag, och – när det är dessa fordringar och de gamla fordringarna avseende tilläggsavgifter gemensamt som avses – de gamla fordringarna).

37 Genom skrivelse av den 25 november 2011 skickade kommissionen ett formellt meddelande till de nederländska myndigheterna i enlighet med artikel 11.2 tredje stycket i förordning nr 885/2006. I detta meddelande vidhöll kommissionen sin ståndpunkt att systemet för hantering av fordringar och redovisningen av fall av oegentligheter i bilaga III till förordning nr 885/2006, såvitt gällde budgetåren 2006–2009, var oförenliga med unionsrätten. Kommissionen påpekade särskilt, i bilagan till denna skrivelse, att de nederländska myndigheterna felaktigt hade underlåtit att beräkna ränta. Kommissionen angav i det avseendet att enligt 2006 och 2007 års riktlinjer, och såsom bekräftats av tribunalen i domen av den 22 april 2010, Italien/kommissionen (T-274/08 och T-275/08, REU, EU:T:2010:154), ska ränta som hänför sig till utestående belopp deklareras i bilaga III-tabellen i förordning nr 885/2006. Kommissionen underströk att underlåtenhet att deklarera ränta stred mot bestämmelserna i artikel 32.1 i förordning nr 1290/2005 och innebar en förlust för unionens budget. Kommissionen noterade vidare, med avseende på att de nederländska myndigheterna hade undantagit de gamla fordringarna från ränteberäkningen, att även om det i sektorsförordningarna inte införts någon skyldighet att påföra ränta, kunde inte unionens fordringar ha en mindre förmånlig ställning än nationella fordringar. Av detta följer att om Konungariket Nederländerna vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna tog ut ränta på nationella fordringar, såsom skatteskulder eller subventioner som rättsstridigt utbetalats från den nationella budgeten, måste samma sak gälla för unionens fordringar. På denna grund ansåg kommissionen att ränta skulle läggas till samtliga de belopp som upptagits i bilaga III-tabellen i förordning nr 885/2006 räknat från år 2006, inbegripet de gamla fordringarna avseende exportbidrag och de gamla fordringarna avseende tilläggsavgifter som omfattades av godkännandet av räkenskaperna år 2006 eller 2007.

38 Kommissionen förordade således att beloppet 5 277 577,43 euro skulle undantas från unionsfinansiering.

39 Genom skrivelse av den 3 januari 2012 ingav myndigheterna i Nederländerna en begäran om förlikning till förlikningsorganet, i enlighet med artikel 16 i förordning nr 885/2006. Med anledning av denna begäran sammanfattade kommissionen sina synpunkter i ett meddelande till förlikningsorganet.

40 Förlikningsorganet meddelade sin slutrapport den 30 april 2012. I rapporten konstaterade förlikningsorganet att det inte hade varit möjligt att förlika kommissionens och de nederländska myndigheternas respektive ståndpunkter. Förlikningsorganet ombad även kommissionen att bedöma dels huruvida tillämpningen av likvärdighetsprincipen hade stöd i de faktiska omständigheterna i sådan utsträckning att den föreslagna finansiella korrigeringen var motiverad, dels huruvida det var möjligt att i Centramelk-ärendet begränsa påförandet av ränta till detta ärendes enda enskilda bedrägerifall som faktiskt var föremål för ett indrivningsförfarande år 2006.

41 Genom skrivelse av den 2 april 2013 meddelade kommissionen de nederländska myndigheterna sina slutgiltiga slutsatser (nedan kallade det slutgiltiga ställningstagandet). Det framgår av denna skrivelse att kommissionen huvudsakligen vidhöll sin ståndpunkt, såsom den sammanfattas i punkterna 37 och 38 ovan, såvitt avser de oegentligheter som uppdagats och de finansiella korrigeringar som den ansåg skulle vidtas. Till bemötande av förlikningsorganets slutsatser påpekade kommissionen att i enlighet med likvärdighetsprincipen måste indrivningen av de aktuella unionsfordringarna verkställas på samma sätt som indrivningen av obetalda nationella skatter. Kommissionen angav vidare när det gällde Centramelk-ärendet att eftersom de enskilda fall av bedrägeri som omfattades av detta ärende skulle behandlas i enlighet med bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005, och eftersom räntorna – såsom accessoriska till huvudfordran – måste lyda under samma ordning, måste en finansiell korrigering göras i enlighet med denna bestämmelse vad gällde de räntor som inte hade omfattats av godkännandet av räkenskaperna för budgetåret 2006.

42 Genom skrivelse av den 15 april 2013 lämnade de nederländska myndigheterna sina synpunkter på det slutgiltiga ställningstagandet och uttryckte sitt missnöje med detsamma.

43 Den 18 november 2013 överlämnade kommissionen en sammanfattande rapport till Konungariket Nederländerna beträffande resultaten av den undersökning som genomförts mellan den 15 och 17 september 2008.

44 Det var mot denna bakgrund som kommissionen den 12 december 2013 antog genomförandebeslutet om undantagande från EU-finansiering av vissa betalningar som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid EUGFJ, inom ramen för EGFJ och inom ramen för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) (EUT L 338, s. 81) (nedan kallat det angripna beslutet).

Förfarandet och parternas yrkanden

45 Konungariket Nederländerna har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 21 februari 2014.

46 På förslag av referenten beslutade tribunalen (andra avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet.

47 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 21 april 2015.

48 Konungariket Nederländerna har yrkat att tribunalen

— i första hand ska ogiltigförklara artikel 1 i det angripna beslutet och bilagan till detta beslut, i den mån som denna bestämmelse och bilagan avser räntor till ett belopp om 4 703 231,78 euro som Nederländerna ska ha underlåtit att beräkna på ett visst antal fordringar avseende för sent erlagda tilläggsavgifter och felaktigt utbetalda exportbidrag,

— i andra hand ogiltigförklara artikel 1 i det angripna beslutet och bilagan till detta beslut, i den mån som denna bestämmelse och bilagan avser räntor till ett belopp om 3 208 935,04 euro som Nederländerna ska ha underlåtit att beräkna på ett visst antal fordringar avseende för sent erlagda tilläggsavgifter, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

49 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta Konungariket Nederländerna att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

50 Konungariket Nederländerna har åberopat tre grunder till stöd för sin talan. Som första grund har det gjorts gällande att kommissionen åsidosatte motiveringsskyldigheten. Den andra grunden, som har åberopats i andra hand, avser åsidosättande av artikel 13.2 FEU eller en felaktig tillämpning av likvärdighetsprincipen. Såvitt avser den tredje grunden, som Konungariket Nederländerna har åberopat i tredje hand, har det gjorts gällande att kommissionen åsidosatte omsorgsprincipen, samt artikel 8.2 i förordning nr 729/70 och artikel 5.2 i förordning nr 595/91.

51 För det första ska det klargöras att den första och den andra grunden har åberopats till stöd för det första yrkandet, vilket har framställts i första hand (se punkt 48 ovan). Detta framgår av Konungariket Nederländernas inlagor och bekräftades i dess svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen, vilket

noterades i förhandlingsprotokollet. Den tredje grunden för ogiltigförklaring, som gäller finansiella korrigeringar hänförliga enbart till Centramelk-ärendet, har däremot åberopats till stöd för det andra yrkandet, vilket har framställts i andra hand (se punkt 48 ovan).

52 För det andra ska det noteras att det framgår av Konungariket Nederländernas svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen att denna medlemsstat genom sin första grund, som formellt avser kommissionens åsidosättande av motiveringsskyldigheten, i själva verket har ifrågasatt om motiveringen i det angripna beslutet var välgrundad och inte motiveringsskyldigheten i formellt hänseende. Detta förtydligande antecknades i förhandlingsprotokollet.

53 Av det ovanstående följer att den första grunden – då den i själva verket syftar till att ifrågasätta huruvida det angripna beslutet var välgrundat – i huvudsak sammanfaller med den andra grunden. Mot bakgrund av dessa klargöranden vid förhandlingen saknas det anledning att pröva den grund som avser åsidosättande av den i artikel 296 FEUF föreskrivna motiveringsskyldigheten.

54 Tribunalen ska först pröva Konungariket Nederländernas andra grund.

Den andra grunden, avseende åsidosättande av artikel 13.2 FEU eller en felaktig tillämpning av likvärdighetsprincipen

55 Konungariket Nederländerna har genom sin andra grund kritiserat kommissionen för att ha åsidosatt artikel 13.2 FEU eller för att ha tillämpat likvärdighetsprincipen på ett felaktigt sätt. Denna grund har formellt delats upp i två delgrunder.

56 I den andra grundens första del har Konungariket Nederländerna i huvudsak gjort gällande att kommissionen överskred sina befogenheter, i strid med artikel 13.2 FEU, genom att vidta en finansiell korrigering på den grunden att ränta på de gamla fordringarna inte hade deklarerats, trots att unionen saknar behörighet härvidlag och det inte finns någon skyldighet enligt unionsrätten att ta ut ränta. För det första fanns det nämligen vid den tidpunkt då de gamla fordringarna uppkom inte någon bestämmelse i sektorsförordningarna som föreskrev en skyldighet att beräkna ränta. För det andra följer inte någon sådan skyldighet av artikel 32.1 och 32.5 i förordning nr 1290/2005, vilket också framgår av domstolens rättspraxis. För det tredje kan inte kommissionens påstående att det är uppenbart att ränta måste utkrävas vid indrivning av felaktiga belopp utgöra en rättslig grund, eftersom det krävs att den rättsliga grunden är klar och tydlig.

57 Genom den andra grundens andra del har Konungariket Nederländerna kritiserat kommissionen för att ha tillämpat likvärdighetsprincipen på ett felaktigt sätt. Härvid har Konungariket Nederländerna i huvudsak anfört att det vid tidpunkten för omständigheterna inte fanns någon skyldighet i nederländsk rätt att påföra ränta i nationella tvister av samma slag, det vill säga i fall av indrivning av felaktigt utbetalda nationella subventioner. I detta avseende anser Konungariket Nederländerna att kommissionens ståndpunkt att de gamla fordringarna är jämförbara med skatteskulder – beträffande vilka det i nederländsk rätt föreskrevs en skyldighet att påföra ränta – är felaktig. Enligt Konungariket Nederländerna skiljer nämligen de gamla fordringarna och skatteskulder sig åt vad gäller såväl deras art som deras syfte. För såvitt kommissionen har gjort gällande att syftet med indrivningen av de gamla fordringarna är identiskt med syftet med indrivning av skatteskulder har Konungariket Nederländerna vidare anfört att den omständigheten att inkomsterna från indrivningen ska avsättas på EU-nivå saknar relevans för tillämpningen av likvärdighetsprincipen, vilken innebär att nationella fordringar och jämförbara EU-fordringar ska behandlas lika på nationell nivå. Konungariket Nederländerna anser sig under dessa förhållanden inte ha åsidosatt likvärdighetsprincipen genom att behandla de gamla fordringarna och skatteskulder olika.

58 Kommissionen har bestritt Konungariket Nederländernas argument.

59 Vad gäller den andra grundens första del har kommissionen gjort gällande att skyldigheten att påföra ränta framgår av artikel 32.1 och 32.5 i förordning nr 1290/2005 mot bakgrund av likvärdighetsprincipen. Dessutom är det följdriktigt och uppenbart att när ett felaktigt utbetalt belopp återkrävs ska även räntan drivas in, såsom har bekräftats i rättspraxis och genom artikel 8.2 andra stycket i förordning nr 729/70, i dess lydelse enligt förordning nr 1287/95. Underlåtelse att utkräva ränta på de gamla fordringarna innebär en förlust för fonderna.

60 Såvitt gäller den andra grundens andra del har kommissionen anfört att likvärdighetsprincipen innebär en skyldighet att på de gamla fordringarna beräkna en ränta motsvarande den som de nederländska myndigheterna påförde vid indrivningen av skatteskulder. Enligt kommissionen är indrivning av en obetald skatt jämförbar med indrivning av en felaktigt beviljad jordbrukssubvention. Kommissionen har framhållit att den finner det anmärkningsvärt att det i den nederländska rättsordningen vid tiden för de faktiska omständigheterna inte föreskrevs någon skyldighet att påföra ränta vid indrivning av nationella jordbrukssubventioner. Samtidigt har den påpekat att den, med hänsyn till den förlust fonderna orsakats genom underlåtenheten att påföra ränta på de gamla fordringarna, inte kan godta Konungariket Nederländernas restriktiva tolkning av begreppet nationell skyldighet av samma slag. Enligt kommissionen utgör dessutom artikel 8.2 andra stycket i förordning nr 729/70, i dess lydelse enligt förordning nr 1287/95, ett förtydligande av det uppenbara, nämligen att ränta måste påföras vid indrivningen av ett felaktigt utbetalt belopp.

61 Det följer av parternas argument, i punkterna 55–60 ovan, att den andra grundens två delgrunder är nära sammanlänkade. Dels har nämligen Konungariket Nederländerna inom ramen för båda dessa delgrunder ifrågasatt grunden för den finansiella korrigering som kommissionen vidtog med anledning av att ränta inte hade deklarerats beträffande de gamla fordringarna, och denna medlemsstat har därvid anfört att det vid tidpunkten för dessa fordringars uppkomst inte fanns någon skyldighet – vare sig enligt bestämmelser i unionsrätten (första delgrunden) eller enligt likvärdighetsprincipen (andra delgrunden) – att beräkna ränta på nämnda fordringar. Dels, och i motsats till vad Konungariket Nederländerna gjorde gällande som svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen, kan det argument som framförts i den första delgrunden och som går ut på att den finansiella korrigeringen saknade rättslig grund eftersom det inte fanns någon unionsrättlig skyldighet att påföra ränta – även om detta argument skulle godtas – leda till delvis ogiltigförklaring av det angripna beslutet endast om det efter prövningen av den andra delgrunden skulle visa sig att det inte heller enligt likvärdighetsprincipen fanns någon skyldighet för Konungariket Nederländerna att påföra ränta.

62 Den andra grundens två delgrunder ska följaktligen prövas tillsammans. Konungariket Nederländerna har som svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen angett att det inte motsätter sig en sådan gemensam prövning.

63 Tribunalen påpekar inledningsvis att kommissionen, såsom framgår av dess inlagor och såsom den angett som svar på en fråga från tribunalen vid förhandlingen, grundade den finansiella korrigering som den vidtog gentemot Konungariket Nederländerna, med anledning av de icke deklarerade räntorna, på bestämmelserna i artiklarna 32.1 och 32.5 i förordning nr 1290/2005 och på likvärdighetsprincipen. Enligt kommissionen följer det av dessa bestämmelser och av denna princip en skyldighet för denna medlemsstat att ta ut ränta på de gamla fordringarna.

64 Mer specifikt, när det gäller skyldigheten att ta ut ränta på de gamla fordringarna, gjorde kommissionen bedömningen, under avslutsförfarandet, att dessa räntor skulle ha redovisats i bilaga III-tabellen i förordning nr 885/2006 och att Konungariket Nederländerna enligt likvärdighetsprincipen var skyldigt att utkräva räntan på de gamla fordringarna. Det framgår närmare av det slutgiltiga ställningstagandet att kommissionen anser att indrivningen av de aktuella beloppen måste verkställas på samma sätt som indrivningen av obetalda nationella skatter, vilka enligt nederländsk rätt skulle drivas in med påförande av ränta. Den åtskillnad som Konungariket Nederländerna gör mellan exportbidrag och tilläggsavgifter å ena sidan och nationella skatter å andra sidan, mot bakgrund av de olika rättsregler som är tillämpliga och de olika mål som eftersträvas, är

enligt kommissionen av rent formalistiskt slag och innebär att likvärdighetsprincipen undergrävs. Kommissionen har gjort en motsatt bedömning. Den hävdar att även om exportbidrag och tilläggsavgifter initialt skiljer sig från nationella skatter, förhåller det sig inte desto mindre så att när det väl fastställs att de förstnämnda har utbetalts felaktigt respektive förfallit till betalning ändrar de karaktär och blir till belopp som ska indrivas och avsättas såsom inkomst i unionsbudgeten. Dessa belopp bidrar på så sätt till unionsbudgeten, på samma sätt som nationella skatter bidrar till den nationella budgeten. Kommissionen har i detta avseende hänvisat till artikel 18.1 f i förordning nr 1605/2002. När det gäller tilläggsavgifterna för mjölk har kommissionen tillagt att inkomsterna från dessa avgifter utgör gemenskapens egna medel enligt artikel 2 i beslut 70/243/EKSG, EEG Euratom av den 21 april 1970 om att ersätta de ekonomiska bidragen från medlemsstaterna med gemenskapernas egna medel (EGT L 94, s. 19). Ur unionens synvinkel är således syftet med att driva in tilläggsavgifter och felaktigt utbetalda exportbidrag identiskt med det syfte som indrivning av nationella skatter har, vilket föranleder slutsatsen att dessa förfaranden är likvärdiga.

65 Under dessa omständigheter vidtog kommissionen en finansiell korrigering till följd av att räntan på de gamla fordringarna – vilken inte hade tagits upp i bilaga III-tabellen i förordning nr 885/2006 – inte hade beaktats i samband med avslutandet av de gamla fordringarnas huvudbelopp enligt artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005.

66 Genom sin andra grund har Konungariket Nederländerna ifrågasatt grunden för denna finansiella korrigering och därvid gjort gällande att det inte föreligger någon skyldighet för denna medlemsstat att ta ut ränta på de gamla fordringarna. I avsaknad av en sådan skyldighet anser Konungariket Nederländerna att kommissionen gjorde fel när den vidtog en finansiell korrigering och därvid hänvisade till att Konungariket Nederländerna inte hade deklarerat sådana räntor.

67 För att tribunalen, mot bakgrund av dessa argument, i ett första skede ska kunna avgöra huruvida det angripna beslutet var välgrundat, måste det således kontrolleras om det i förevarande fall förelåg en skyldighet för Konungariket Nederländerna att ta ut ränta på de gamla fordringarna.

68 Det ska först och främst påpekas att sektorsförordningarna, i deras respektive gällande lydelse under den tidsperiod då de gamla fordringarna uppkom, inte föreskrev någon skyldighet att ta ut ränta på dessa fordringar. Detta är för övrigt parterna eniga om, vilket bekräftades av dessa på fråga av tribunalen vid förhandlingen och antecknades i förhandlingsprotokollet.

69 Det ska erinras om att de gamla fordringarna avseende tilläggsavgifterna uppkom före den 1 april 1993. De gamla fordringarna avseende exportbidragen uppkom före den 1 april 1995.

70 När det gäller tilläggsavgifter för mjölk var det först genom förordning nr 536/93, i artiklarna 3.4 och 4.4, som det föreskrevs att i fall då betalningsfristen i dessa bestämmelser överskreds skulle ränta läggas till de förfallna beloppen med en årlig procentsats som fastställdes av medlemsstaten och som inte fick vara lägre än den räntesats som medlemsstaten tillämpade vid indrivning av felaktigt utbetalda belopp. Enligt artikel 10 andra stycket i denna förordning blev den tillämplig från och med den tolvmånadersperiod som började löpa den 1 april 1993. Förordning nr 1546/88 däremot, vilken upphävdes och ersattes av förordning nr 536/93, innehöll inte någon bestämmelse avseende påförande av ränta vid indrivning av försenade tilläggsavgifter.

71 När det gäller exportbidrag var det genom artikel 11.3 i förordning nr 3665/87, i dess lydelse enligt förordning nr 2495/94, som det infördes en skyldighet för mottagaren av en felaktig utbetalning, att förutom att återbetala det felaktigt utbetalda beloppet även erlägga ränta på detta belopp. Den sistnämnda förordningen skulle enligt dess artikel 2 andra stycket tillämpas på export för vilken de formaliteter som avsågs i artikel 3 eller artikel 25 i förordning nr 3665/87 avslutats från och med den 1 april 1995. Såvitt avsåg felaktigt utbetalda exportbidrag för vilka dessa formaliteter avslutats före den 1 april 1995 föreskrev förordning nr 3665/87 däremot inte någon skyldighet för mottagaren att erlägga ränta på de felaktigt utbetalda beloppen.

72 Vad härefter gäller bestämmelserna i artikel 32 i förordning nr 1290/2005 ska det först påpekas att denna artikel avser de skyldigheter som medlemsstaterna har vad gäller återkrav hos stödmottagare som begått oegentligheter eller varit försumliga (dom Italien/kommissionen, punkt 37 ovan, EU:T:2010:154, punkt 35).

73 I artikel 32.1 i förordning nr 1290/2005 anges att de belopp som drivs in till följd av oegentligheter eller försummelser, och den ränta som de ger upphov till, ska betalas till de utbetalande organen och av dessa bokföras som intäkter för EGFJ den månad de uppbärs.

74 Det framgår av rättspraxis att det i artikel 32.1 i förordning nr 1290/2005 sålunda föreskrivs att ränta som utgår på belopp som drivits in med anledning av en oegentlighet eller en försumlighet ska betalas till de utbetalande organen och av dessa bokföras som intäkter för EGFJ den månad de uppbärs, men att dessa bestämmelser, som endast innehåller en bokföringsteknisk regel för sådana intäkter, likväl inte innehåller någon skyldighet för medlemsstaterna att påföra ränta på sådana indrivna belopp (dom av den 29 mars 2012, Pfeifer & Langen, C-564/10, REU, EU:C:2012:190, punkt 44).

75 När det vidare gäller artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 avser den de särskilda fall där medlemsstaten inte har genomfört indrivningen inom fyra år efter det datum då det första administrativa eller rättsliga konstaterandet gjordes, eller inom åtta år, i de fall då indrivningen ingår i ett rättsligt förfarande i det nationella rättsväsendet. Det anges i denna bestämmelse att de ekonomiska följderna av den uteblivna indrivningen i dessa fall ska bäras till hälften av den berörda medlemsstaten och till hälften av unionsbudgeten (dom Italien/kommissionen, punkt 37 ovan, EU:T:2010:154, punkt 36).

76 Enligt rättspraxis innefattar den lika fördelningen av det ekonomiska ansvaret mellan den berörda medlemsstaten och unionsbudgeten, som föreskrivs i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005, samtliga följder av ekonomisk karaktär som har samband med att indrivning av felaktigt utbetalda belopp uteblivit, däribland huvudbeloppen liksom de räntor som är hänförliga till dessa belopp och som borde ha betalats enligt artikel 32.1 i samma förordning (se, för ett liknande resonemang, dom Italien/kommissionen, punkt 37 ovan, EU:T:2010:154, punkterna 39, 41 och 44).

77 Härav följer att kommissionen, i princip, i de belopp som ska återtas enligt artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005, har rätt att inkludera räntor på fordringar som inte har kunnat drivas in inom den frist på antingen fyra eller åtta år som anges i samma bestämmelse (se, för ett motsvarande synsätt, dom Italien/kommissionen, punkt 37 ovan, EU:T:2010:154, punkt 46).

78 Det ska emellertid framhållas att förutsättningen för att i de belopp som ska återtas enligt artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 inkludera räntor på fordringar som inte kunnat drivas in inom den frist på antingen fyra eller åtta år som anges i samma bestämmelse, är att det i det aktuella fallet föreligger en skyldighet för den berörda medlemsstaten att utkräva ränta på de ifrågavarande beloppen. Med hänsyn till den rättspraxis som angetts i punkt 76 ovan är det nämligen endast om en sådan skyldighet föreligger som de ekonomiska följderna av den uteblivna indrivningen av de aktuella beloppen, i den mening som avses i nämnda bestämmelse, utöver huvudbeloppen även kan innefatta ränta.

79 Tillämpningen i förevarande fall av en finansiell korrigering på grundval av att ränta på de gamla fordringarna inte hade deklarerats kräver följaktligen att en skyldighet att utkräva ränta åvilade Konungariket Nederländerna.

80 Det ska vidare påpekas att artikel 32.1 och 32.5 i förordning nr 1290/2005 inte ålägger medlemsstaterna någon skyldighet att utkräva ränta på de fordringar som ska drivas in.

81 För det första, och såsom redan har påpekats i punkt 74 ovan, innehåller artikel 32.1 i förordning nr 1290/2005 – i likhet med artikel 8.2 andra stycket i förordning nr 729/70, i sin lydelse enligt förordning nr 1287/95 till vilken kommissionen dessutom har hänvisat – endast en bokföringsteknisk regel avseende belopp som drivits in med anledning av en oegentlighet eller en försummelse, utan att det däri föreskrivs någon skyldighet för medlemsstaterna att utkräva ränta på sådana indrivna belopp.

82 Vidare ska inte heller artikel 32.5 anses innehålla någon skyldighet för medlemsstaterna att påföra ränta på de belopp som ska återkrävas, eftersom denna bestämmelse endast innehåller en regel om delat ekonomiskt ansvar för följderna av den uteblivna indrivningen, vid utgången av de frister som anges i denna bestämmelse, av beloppen i fråga.

83 Denna tolkning av artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 gör sig än mer gällande eftersom denna bestämmelse enligt rättspraxis ska läsas mot bakgrund av artikel 32.1 i samma förordning, vilken utgör den allmänna ramen vad gäller återbetalning till unionen av belopp som ska återtas till följd av oegentligheter eller försumlighet vid användning av medlen (dom Italien/kommissionen, punkt 37 ovan, EU:T:2010:154, punkt 41). Såsom framgår av punkterna 74 och 81 ovan, ska denna sistnämnda bestämmelse inte tolkas på så sätt att den ålägger medlemsstaterna en skyldighet att påföra ränta på de belopp som drivs in.

84 Denna tolkning av bestämmelserna i artikel 32.1 och 32.5 i förordning nr 1290/2005 påverkas för det andra inte av de överväganden som tribunalen gjorde i punkt 44 i domen Italien/kommissionen, punkt 37 ovan (EU:T:2010:154), citerad av kommissionen.

85 Tribunalen konstaterade förvisso, i punkt 44 i domen Italien/kommissionen, punkt 37 ovan (EU:T:2010:154), att det framgick av ingressen till förordning nr 1290/2005, särskilt skälen 25 och 26, att syftet med det system med delat ekonomiskt ansvar som inrättats genom artikel 32.5 i denna förordning var att skydda unionsbudgetens ekonomiska intressen genom att den berörda medlemsstaten belastades med en del av de belopp som skulle återtas på grund av oegentligheter och som inte hade drivits in inom en rimlig tidsfrist. Tribunalen angav vidare i denna punkt att skyldigheten att återkräva den ränta som uppkommit mellan konstaterandet av en oegentlighet och den faktiska indrivningen av de aktuella beloppen var av kompensatorisk natur, eftersom räntan avsåg den skada för unionens budget som uppkommit under denna tid till följd av att beloppet av en bokförd fordran inte kunnat erhållas. Tribunalen drog därav slutsatsen att det var oförenligt med skyddet för unionsbudgetens ekonomiska intressen att inte inkludera ränta i det belopp som skulle drivas in och på det sättet minska det belopp som bars av den berörda medlemsstaten, eftersom unionsbudgeten då fick bära merparten av de ekonomiska följderna av att de belopp som skulle återtas till följd av oegentligheter inte drivits in inom en rimlig tidsfrist.

86 I motsats till vad kommissionen anfört, kan det emellertid av dessa överväganden inte härledas en allmän princip enligt vilken medlemsstaterna skulle vara skyldiga att utkräva ränta vid indrivningen av de belopp som till följd av oegentligheter ska återkrävas, och som måste beaktas vid tillämpningen av artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005. Det framgår nämligen av punkt 48 i domen Italien/kommissionen, punkt 37 ovan (EU:T:2010:154), att tribunalen i denna dom endast uttalade sig om frågan huruvida artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 skulle anses innefatta ränta. Tribunalen hade därvid inte att pröva själva grunden för kravet att påföra ränta.

87 Kommissionen kan inte heller stödja sig på punkt 45 i domen Italien/kommissionen, punkt 37 ovan (EU:T:2010:154). Tribunalen påpekade visserligen ”att principen enligt vilken ränta är accessorisk till huvudbeloppet och följer samma bokföringsregler har en allmän giltighet inom ramen för bestämmelserna om unionens budget, vilket bekräftas av artikel 86.1 i förordning (EG, Euratom) nr 2342/2002, i vilken det anges att ”[u]tan att det påverkar tillämpningen av sektorsbestämmelser skall ränta beräknas på alla fordringar som inte betalats tillbaka …”. Det ska emellertid dels framhållas att den omständigheten att räntor är accessoriska till huvudbeloppet inte i sig kan anses utgöra grund, i förevarande fall, för en skyldighet för Konungariket Nederländerna att beräkna ränta. Dels, och under

alla förhållanden, ska det noteras att kommissionen begränsade sig till att i dupliken återge de överväganden som tribunalen gjorde i punkt 45 i nämnda dom utan att därav dra några slutsatser i det förevarande fallet och att den – under antagandet att artikel 86.1 i förordning nr 2342/2002 är tillämplig på omständigheterna i det nu aktuella målet – inte vid något tillfälle, vare sig under det administrativa förfarandet eller vid tribunalen, har grundat sig på denna bestämmelse.

88 Under alla omständigheter skulle den motsatta tolkningen – enligt vilken det följer av artikel 32.1 och 32.5 i förordning nr 1290/2005 att medlemsstaterna är skyldiga att utkräva ränta vid indrivningen av belopp som ska återtas till följd av oegentligheter och enligt vilken dessa räntor följaktligen per automatik inkluderas i de ekonomiska följder som avses i artikel 32.5 – strida mot domstolens tolkning av artikel 32.1, vilken tribunalen har erinrat om i punkterna 74 och 81 ovan och som, såsom framgår av punkt 83 ovan, ska beaktas vid tolkningen av artikel 32.5.

89 Det ska även tilläggas att när det gäller själva principen om uppbörd av sådan ränta som avses i artikel 32.1 förordning nr 1290/2005 fann domstolen med utgångspunkt i artikel 4.2 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av [unionens] finansiella intressen (EGT L 312, s. 1) – enligt vilken indragningen av den förmån som erhållits på ett otillbörligt sätt kan ökas med ränta om så föreskrivs – att det inte fanns någon allmän princip som innebar att indrivning av sådana förmåner måste ske med påförande av ränta. Tvärtom, efter att ha slagit fast att det inte föreskrevs någon sådan skyldighet i de tillämpliga förordningarnas relevanta bestämmelser, undersökte domstolen om det förelåg en sådan skyldighet enligt den nationella rätten när den tillämpade likvärdighetsprincipen (se, för ett liknande resonemang, dom Pfeifer & Langen, punkt 74 ovan, EU:C:2012:190, punkterna 41–47)

90 Dessutom har kommissionen, såsom framgår av punkt 63 ovan, själv påpekat vid förhandlingen att det endast är i förening med likvärdighetsprincipen som artikel 32 i förordning nr 1290/2005 kan utgöra grund för att vidta en finansiell korrigering med anledning av att räntor på de gamla fordringarna inte deklarerats.

91 I avsaknad av bestämmelser, i såväl sektorsförordningarna som i förordning nr 1290/2005, innebärande att det förelåg en skyldighet att påföra ränta på de gamla fordringarna, ska tribunalen således härefter undersöka huruvida en sådan skyldighet med giltig verkan kunde grundas på likvärdighetsprincipen i förevarande fall.

92 Tribunalen erinrar härvidlag om att medlemsstaterna enligt artikel 325.2 FEUF ska vidta samma åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen, som de vidtar för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen (dom av den 28 oktober 2010, SGS Belgium m.fl., C-367/09, REU, EU:C:2010:648, punkt 40, dom Pfeifer & Langen, punkt 74 ovan, EU:C:2012:190, punkt 52, och dom av den 26 februari 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, REU, EU:C:2013:105, punkt 26). Av detta följer enligt rättspraxis att medlemsstaterna, i avsaknad av unionslagstiftning och när det i deras nationella rätt föreskrivs att ränta ska utgå vid återkrav av förmåner av samma slag som erhållits på ett otillbörligt sätt från deras nationella budget, därför är skyldiga att på motsvarande sätt påföra ränta vid återkrav av förmåner som erhållits på ett otillbörligt sätt från unionens budget (dom Pfeifer & Langen, punkt 74 ovan, EU:C:2012:190, punkt 52). Detsamma ska anses gälla sådana avgifter som medlemsstaternas myndigheter ska uppbära för unionens räkning (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 27 mars 1980, Meridionale Industria Salumi m.fl, 66/79, 127/79 och 128/79, REG EU:C:1980:101, punkt 17).

93 Såsom angetts i punkt 63 ovan gjorde kommissionen under det administrativa förfarandet gällande att indrivningen av de aktuella fordringarna, i enlighet med likvärdighetsprincipen, skulle verkställas på samma sätt som indrivningen av obetalda nationella skatter. Denna ståndpunkt grundas på en extensiv tolkning av begreppet förmån av samma slag i den mening som avses i den rättspraxis som angetts i punkt 92 ovan, en tolkning som Konungariket Nederländerna har bestritt genom sin andra grunds andra del. Dessutom påpekade kommissionen vid förhandlingen att det av de upplysningar

som Konungariket Nederländerna hade lämnat under det administrativa förfarandet framgick att det enligt nederländsk privaträtt var möjligt att driva in ränta på fordringar avseende nationella jordbrukssubventioner som beviljats felaktigt. Denna omständighet har kommissionen åberopat i andra hand.

94 Tribunalen ska under dessa omständigheter först undersöka huruvida indrivningen av de gamla fordringarna, mot bakgrund av den rättspraxis som den erinrat om i punkt 92 ovan, kan anses vara jämförbar med indrivning av obetalda nationella skatter. Därefter ska tribunalen, i förekommande fall, pröva de argument som kommissionen framfört i andra hand och som sammanfattas i punkt 93 ovan.

95 Vad för det första gäller frågan huruvida de gamla fordringarna är jämförbara med nationella skattefordringar, är det lämpligt att undersöka de gamla fordringarna avseende tilläggsavgifterna och de gamla fordringarna avseende exportbidrag var för sig, med hänsyn till deras respektive särdrag.

96 Såvitt gäller de äldre fordringarna avseende tilläggsavgifterna ska det noteras att tilläggsavgiftssystemet syftar till att genom begränsning av mjölkproduktionen återupprätta balansen mellan tillgång och efterfrågan på mjölkmarknaden, vilken präglas av strukturella överskott. Denna åtgärd är således ett led i målsättningen att trygga en rationell utveckling av mjölkproduktionen och tillförsäkra den berörda jordbruksbefolkningen en skälig levnadsstandard genom att bidra till att stabilisera inkomsterna för denna (dom av den 17 maj 1988, Erpelding, 84/87, REG, EU:C:1988:245, punkt 26, dom av den 25 mars 2004, Cooperativa Lattepiù m.fl., C-231/00, C-303/00 och C-451/00, REG, EU:C:2004:178, punkt 73, och dom Azienda Agricola Ettore Ribaldi m.fl., C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00–C-491/00 och C-497/00–C-499/00, REG, EU:C:2004:179, punkt 57). Tilläggsavgiften på mjölk utgör en inskränkning som följer av marknadspolitiska eller strukturpolitiska bestämmelser (dom Cooperativa Lattepiù m.fl., ovan, EU:C:2004:178, punkt 74, och dom Azienda Agricola Ettore Ribaldi m.fl., ovan, EU:C:2004:179, punkt 58). Tilläggsavgiften är en av de interventioner som är avsedda att stabilisera jordbruksmarknaderna och ska användas till att finansiera utgifter inom mjölksektorn. Härav följer att tilläggsavgiften, förutom i det uppenbara syftet att tvinga mjölkproducenterna att hålla sig till de referenskvantiteter som de har tilldelats, även har införts i det ekonomiska syftet att skaffa gemenskapen de medel som krävs för att avsätta producenternas produktion som överstiger kvoterna (dom Cooperativa Lattepiù m.fl., ovan, EU:C:2004:178, punkt 75, dom Azienda Agricola Ettore Ribaldi m.fl., ovan, EU:C:2004:179, punkt 59, och dom av den 15 juli 2004, Gerekens och Procola, C-459/02, REG, EU:C:2004:454, punkt 37).

97 Av det ovanstående följer att även om tilläggsavgifterna, såsom kommissionen har angett, syftar till att anskaffa medel till unionsbudgeten, förhåller det sig inte desto mindre så att dessa avgifter, såsom Konungariket Nederländerna har påpekat, utmärks av sin stabiliserande funktion på jordbruksmarknaderna.

98 Skatter eller avgifter som omfattas av ett nationellt beskattningssystem och som tas ut av befolkningen i sin helhet utmärks däremot av att de har som grundläggande, eller till och med enda, funktion att generera intäkter till den nationella budgeten. Kommissionen har i förevarande fall inte styrkt eller ens hävdat att de nederländska skatterna som den beaktade vid tillämpningen av likvärdighetsprincipen på något sätt hade ett syfte som var analogt med tilläggsavgifternas syfte, det vill säga en stabilisering av marknaderna.

99 Såsom Konungariket Nederländerna har gjort gällande förefaller sålunda den stabiliserande funktion som utmärker tilläggsavgifterna saknas såvitt gäller de nationella skatterna. Dessutom, och i likhet med vad Konungariket Nederländerna har anfört, noterar tribunalen att jordbruksavgifterna tas ut av en strikt avgränsad grupp avgiftsskyldiga och inte av befolkningen i sin helhet, och att de intäkter som tilläggsavgifterna genererar ska användas till att finansiera utgifter inom mjölksektorn och, mer specifikt, till att avsätta den produktion som överstiger kvoterna.

100 Enligt rättspraxis ska rätten vid tillämpningen av likvärdighetsprincipen avgöra likheten mellan en talan grundad på åsidosättande av unionsrätten och en talan grundad på åsidosättande av den nationella rätten med utgångspunkt i deras föremål, bakgrund och väsentliga beståndsdelar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 juli 2012, Littlewoods Retail m.fl., C-591/10, REU, EU:C:2012:478, punkt 31 och där angiven rättspraxis). I analogi med denna rättspraxis, då det i förevarande fall är fråga om att avgöra likheten mellan unionsfordringar och nationella fordringar, finner tribunalen att det med hänsyn till tilläggsavgifternas unika funktion och användning inte kan anses att de gamla fordringar som är hänförliga till dessa avgifter är likvärdiga med, och av samma slag, som nationella skattefordringar.

101 Dessutom och under alla förhållanden ska det tilläggas att även om det skulle antas att det enligt rättspraxis inte kan uteslutas att tilläggsavgifterna – i egenskap av avgifter som medlemsstaternas myndigheter ska uppbära för unionens räkning – kan, såsom kommissionen hävdat, anses jämförbara med nationella skatter eller avgifter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juli 1994 Milchwerke Köln/Wuppertal, C-352/92, REU, EU:C:1994:294, punkt 23 och där angiven rättspraxis, och dom av den 15 januari 2004, Penycoed, C-230/01, REG, EU:C:2004:20, punkterna 36 och 37 och där angiven rättspraxis), måste det även under detta antagande kontrolleras huruvida dessa nationella skatter eller avgifter är likvärdiga med eller av samma slag som tilläggsavgifterna (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 27 maj 1993, Peter, C-290/91, REG, EU:C:1993:220, punkt 11).

102 Såsom framgår av punkt 98 ovan finns det emellertid inte någonting i handlingarna i målet som tyder på att kommissionen sökte kontrollera huruvida det bland de skatter och avgifter som införts enligt den nederländska rätten fanns skatter eller avgifter av samma slag som tilläggsavgifterna.

103 Mot denna bakgrund konstaterar tribunalen att kommissionens bedömning att de gamla fordringarna avseende tilläggsavgifter skulle hanteras på samma sätt som skatteskulder var felaktig.

104 Vad härefter gäller de gamla fordringarna avseende exportbidragen har systemet med exportbidrag, enligt rättspraxis, till syfte att möjliggöra export av europeiska produkter som annars inte skulle vara lönsamma för näringsidkaren (se dom av den 19 november 1998, Frankrike/kommissionen, C-235/97, REG, EU:C:1998:556, punkt 80 och där angiven rättspraxis).

105 Exportbidragen finansierades enligt artikel 1.2 a i förordningarna nr 729/70 och nr 1258/1999 av garantisektionen vid EUGFJ, och finansieras enligt artikel 3.1 a i förordning nr 1290/2005, som är tillämplig sedan den 1 januari 2007, av EGFJ.

106 Exportbidrag utgör en förmån som beviljas jordbrukare och skiljer sig således till sin natur från nationella skatter, vilket kommissionen också har påpekat under det administrativa förfarandet och vid förhandlingen. Medan exportbidragen finansieras via unionsbudgeten bidrar nationella skatter till statsbudgeten.

107 Kommissionen bedömde emellertid vid förfarandet för kontroll att fordringarna avseende de exportbidrag som jordbrukare hade erhållit felaktigt och som skulle återkrävas av den berörda medlemsstaten var jämförbara med skatteskulder. Kommissionen gjorde denna bedömning på grundval av att de indrivna beloppen bokfördes som intäkter i unionens budget och på så sätt bidrog till denna budget på samma sätt som nationella skatter bidrar till den berörda medlemsstatens budget. Om likvärdighetsprincipen ska ha ändamålsenlig verkan fordras således, enligt kommissionen, att de gamla fordringarna hanteras på samma sätt som skatteskulder vad gäller påförande av ränta vid indrivning.

108 Kommissionens bedömning är emellertid oförenlig med den rättspraxis som angetts i punkt 92 ovan, enligt vilken skyldigheten för medlemsstaterna att till unionsbudgeten driva in ränta på förmåner som uppburits felaktigt – i avsaknad av unionslagstiftning – är avhängig av att det i deras nationella rättssystem föreskrivs att ränta ska påföras vid indrivning av förmåner som uppburits felaktigt från deras nationella budget.

109 I likhet med kommissionen anser tribunalen förvisso att de felaktigt utbetalda och återbetalda beloppen utgör inkomster, enligt artikel 18.1 f i förordning nr 1605/2002, som ska avsättas för att täcka särskilda utgifter.

110 Även om beloppen avseende exportbidrag som beviljats felaktigt och drivits in således bokförs som intäkter i unionens budget, är det likväl så att dessa belopp aldrig borde ha betalats ut till jordbrukarna.

111 Med andra ord utgör återbetalning av felaktigt utbetalda exportbidrag, till skillnad från indrivning av nationella skatter, inte i specifik mening ett bidrag till unionsbudgeten, utan ett återställande av belopp som aldrig skulle ha betalats ut.

112 Mot bakgrund av det ovanstående finner tribunalen att kommissionen gjorde en felaktig bedömning när den ansåg att de gamla fordringarna avseende exportbidrag var jämförbara med skattefordringar.

113 Tribunalens slutsatser i punkterna 103 och 112 ovan påverkas inte av kommissionens argument att man genom en restriktiv tolkning av begreppet förmån av samma slag – innebärande att indrivning av obetalda nationella skatter och indrivning av de gamla fordringarna inte kan anses jämförbara – underlåter att beakta både den förlust som unionsbudgeten åsamkas genom att ränta inte tas ut och den omständigheten att likvärdighetsprincipen förlorar sin ändamålsenliga verkan.

114 I detta avseende ska det framhållas att det förvisso redan har slagits fast att återkrävandet av den ränta som uppkommit mellan konstaterandet av en oegentlighet och den faktiska indrivningen av de aktuella beloppen var av kompensatorisk natur, eftersom räntan avsåg den skada för unionens budget som uppkommit under denna tid till följd av att beloppet av en bokförd fordran inte kunnat erhållas (dom Italien/kommissionen, punkt 37 ovan EU:T:2010:154, punkt 44).

115 Likaså är det riktigt att medlemsstaterna enligt artikel 325.2 FEUF, såsom det erinras om i punkt 92 ovan, ska vidta samma åtgärder för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen, som de vidtar för att bekämpa bedrägerier som riktar sig mot deras egna ekonomiska intressen.

116 Likväl är en sådan extensiv tolkning av begreppet förmån av samma slag som kommissionen förordat, på grund av den synnerligen vida omfattning som detta begrepp ges enligt denna tolkning, oförenlig med premisserna för tillämpningen av likvärdighetsprincipen, vilken, såsom klart framgår av domen Pfeifer & Langen, punkt 74 ovan, (EU:C:2012:190, punkt 45) endast är tillämplig i avsaknad av sektorsspecifik lagstiftning som föreskriver indrivning av ränta. Dessutom framgår det utan tvetydighet av den rättspraxis som angetts i punkt 92 ovan att det endast är när det i den nationella rätten föreskrivs att ränta ska utgå vid återkrav av förmåner av samma slag som erhållits på ett otillbörligt sätt från den nationella budgeten, som medlemsstaterna är skyldiga att på motsvarande sätt påföra ränta vid återkrav av förmåner som erhållits på ett otillbörligt sätt från unionens budget.

117 Den extensiva tolkning som kommissionen förespråkat skulle i slutänden innebära att det även inom ramen för tillämpningen av likvärdighetsprincipen alltid ska påföras ränta när inkomsterna från indrivningen av de felaktigt utbetalda beloppen avsätts i unionens budget i den mening som avses i artikel 18.1 f i förordning nr 1605/2002. Den enda förutsättningen härvidlag skulle vara att det i den

nationella rätten föreskrivs att ränta ska tas ut i något förfarande – vilket det än må vara – som avser indrivning av vilken typ av otillbörlig nationell förmån som helst eller av obetalda nationella skatter, varvid någon hänsyn till huruvida de är jämförbara med unionsfordringarna i fråga inte behöver tas.

118 Denna synpunkt gör sig gällande i än högre grad i analogi med en fast rättspraxis enligt vilken likvärdighetsprincipen inte ska tolkas så att den ålägger en medlemsstat en skyldighet att utvidga sitt mest fördelaktiga preskriptionssystem till att omfatta samtliga fall av talan om återbetalning av avgifter eller andra pålagor som har tagits ut i strid med unionsrätten (dom av den 15 september 1998, Edis, C-231/96, REG, EU:C:1998:401, punkt 36, och dom av den 28 november 2000, Roquette Frères, C-88/99, REG, EU:C:2000:652, punkt 29), eller på så sätt att den ålägger en medlemsstat en skyldighet att utvidga sitt mest fördelaktiga nationella system till att omfatta samtliga fall av talan på ett visst rättsområde (dom Littlewoods Retail m.fl., punkt 100 ovan, EU:C:2012:478, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

119 Mot bakgrund av ovanstående överväganden konstaterar tribunalen att kommissionen gjorde en felaktig bedömning när den fann att de gamla fordringarna var jämförbara med skatteskulder. Därav följer att kommissionens slutsats, baserad på denna felaktiga bedömning, att det med hänsyn till likvärdighetsprincipen ålåg de nederländska myndigheterna att påföra ränta på de gamla fordringarna även den var felaktig.

120 Under dessa omständigheter ska tribunalen för det andra pröva de argument som kommissionen framfört i andra hand vid förhandlingen. Enligt denna argumentation var den finansiella korrigering som vidtogs på grund av underlåtenheten att deklarera ränta på de gamla fordringarna berättigad, eftersom det i nederländsk rätt föreskrevs en möjlighet att driva in ränta på fordringar avseende nationella jordbrukssubventioner som beviljats felaktigt. Sådana räntor skulle således, med tillämpning av likvärdighetsprincipen, kunnat påföras vid indrivningen av de gamla fordringarna.

121 I detta avseende ska det erinras om att tribunalen, inom ramen för den granskning av lagenligheten som avses i artikel 263 FEUF, är behörig att pröva en talan rörande bristande behörighet, åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av fördraget eller av någon rättsregel som gäller dess tillämpning eller rörande maktmissbruk. I artikel 264 FEUF föreskrivs att om talan är välgrundad, ska den berörda rättsakten förklaras ogiltig. Tribunalen kan således inte i något fall ersätta den motivering som upphovsmannen till den överklagade rättsakten lämnat med en egen motivering (se dom av den 28 februari 2013, Portugal/kommissionen, C-246/11 P, EU:C:2013:118, punkt 85 och där angiven rättspraxis)

122 I förevarande fall framgår det av handlingarna i målet att de nederländska myndigheterna i skrivelsen av den 11 februari 2011 som skickades som svar på protokollet från det bilaterala sammanträdet, framhöll dels att det i nederländsk offentlig rätt inte fanns någon bestämmelse som föreskrev en skyldighet att utkräva ränta vid indrivning av felaktigt beviljade nationella jordbrukssubventioner, dels att det likväl fanns en möjlighet att erhålla sådana räntor med stöd av nederländsk privaträtt. De nederländska myndigheterna underströk emellertid i nämnda skrivelse att denna möjlighet så gott som aldrig tillämpades i praktiken.

123 Det ska även påpekas att kommissionen under det administrativa förfarandet, till stöd för sin slutsats att Konungariket Nederländerna var skyldigt att beräkna ränta på de gamla fordringarna, inte anförde något som helst argument utifrån denna påstådda möjlighet enligt den nederländska privaträtten.

124 I den formella underrättelsen angav kommissionen, med anledning av de nederländska myndigheternas bestridande av grunden för den finansiella korrigeringen, att unionens fordringar inte kunde behandlas mindre förmånligt än en nationell fordran. Därav drog kommissionen i huvudsak slutsatsen att om Konungariket Nederländerna, vid tiden för de faktiska omständigheterna, utkrävde ränta vid indrivningen av någon typ av nationella fordringar, såsom skattefordringar eller felaktigt beviljade nationella subventioner, måste samma sak gälla vid indrivning av unionens fordringar. Det framgår

även klart av de synpunkter som kommissionen framförde med anledning av förlikningsförfarandet, av det slutgiltiga ställningstagandet och av den sammanfattande rapporten, att kommissionen ansåg att de gamla fordringarna skulle likställas med nationella skatteskulder.

125 Slutligen ska det tilläggas att kommissionen vid förhandlingen har vidgått att den förmodade möjligheten att erhålla ränta med tillämpning av nederländsk privaträtt inte var föremål för några diskussioner mellan parterna under det administrativa förfarandet.

126 Det framgår av dessa uppgifter att den finansiella korrigering som kommissionen vidtog med anledning av underlåtenheten att deklarera ränta på de gamla fordringarna grundade sig på bedömningen att dessa fordringar var jämförbara med skatteskulder. Eftersom ränta påfördes vid indrivning av de sistnämnda, måste ränta enligt denna bedömning även utgå på de förstnämnda. Däremot har kommissionen inte vid något tillfälle, till stöd för denna slutsats, anfört att eftersom det existerade en möjlighet att erhålla ränta på nationella fordringar hänförliga till felaktigt beviljade nationella jordbrukssubventioner, borde Konungariket Nederländerna ha påfört de gamla fordringarna den omtvistade räntan.

127 Under dessa förhållanden kan det konstateras att om tribunalen i detta skede skulle beakta en sådan möjlighet enligt nederländsk privaträtt att erhålla ränta – om det antas att möjligheten finns – och pröva frågan huruvida denna möjlighet utgjorde en tillräcklig grund för att anse att Konungariket Nederländerna enligt likvärdighetsprincipen var skyldigt att påföra ränta på de gamla fordringarna, skulle det i själva verket innebära att tribunalen ersatte den motivering som angavs i det angripna beslutet. Detta har tribunalen, enligt den rättspraxis som angetts i punkt 121 ovan, inte rätt att göra.

128 Av detta följer att de argument som kommissionen framfört i andra hand vid förhandlingen ska avvisas, utan att det är nödvändigt att ta ställning till huruvida dessa argument – med hänsyn till att de framfördes för första gången vid förhandlingen – kan prövas i sak.

129 Mot bakgrund av det ovanstående ska talan bifallas såvitt avser Konungariket Nederländernas andra grund. Eftersom denna grund har anförts till stöd för förstahandsyrkandet ska detta yrkande bifallas.

130 Tribunalen anser det emellertid vara lämpligt att för fullständighetens skull pröva Konungariket Nederländernas tredje grund, vilken har anförts till stöd för det andra yrkandet som framställts i andra hand (se punkt 51 ovan).

Den tredje grunden, avseende åsidosättande av omsorgsprincipen, jämförd med artikel 8.2 i förordning nr 729/70 och artikel 5.2 i förordning nr 595/91

131 I sin tredje grund har Konungariket Nederländerna kritiserat kommissionen för att ha åsidosatt omsorgsprincipen, jämförd med artikel 8.2 i förordning nr 729/70 och artikel 5.2 i förordning nr 595/91, eftersom kommissionen underlät att före den 16 oktober 2006 anta ett beslut avseende de fordringar som var aktuella i Centramelk-ärendet och därvid besluta att dessa fordringar skulle bäras av gemenskapen. Konungariket Nederländerna har i detta avseende för det första gjort gällande att kommissionen i tid borde ha beaktat de uppgifter som de nederländska myndigheterna hade överlämnat, särskilt uppgifterna i skrivelsen av den 4 oktober 2006. Av dessa uppgifter framgick att med undantag för ett av de nio enskilda bedrägerifallen som omfattades av Centramelk-ärendet hade de aktuella fordringarna varit omöjliga att driva in, vilket dessutom stod klart redan vid tidpunkten för den särskilda underrättelsen av den 10 juli 2003. Kommissionen borde därför ha antagit ett beslut före den 16 oktober 2006 såvitt avser åtta av dessa ärenden. Åtminstone borde den ha angett ett motiv till varför den inte antog ett sådant beslut. Skrivelsen av den 23 oktober 2006 innehöll emellertid inte någon som helst motivering. För det andra har Konungariket Nederländerna anfört att kommissionen, under det administrativa förfarandet som ledde till antagandet av det angripna beslutet, underlät att ompröva sin ståndpunkt och nöjde sig med att hänvisa till tidigare ställningstaganden som inte längre

var giltiga. Kommissionen brast i omsorg, i synnerhet med avseende på förlikningsförfarandet. Konungariket Nederländerna har för det tredje, till bemötande av kommissionens påstående att förevarande grund inte kan prövas i sak, anfört att det inte kan läggas denna medlemsstat till last att den inte överklagade beslut 2007/327. Detta beslut avsåg nämligen endast huvudbeloppet och inte räntan.

132 Kommissionen har i huvudsak genmält att talan såvitt avser den tredje grunden inte kan prövas i sak och att talan under alla omständigheter inte kan bifallas på denna grund.

133 Tribunalen påpekar inledningsvis att när det gäller de fordringar som var aktuella i Centamelk-ärendet, tillämpade kommissionen i beslut 2007/327 bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005. Det framgår härvidlag av skrivelsen av den 21 februari 2006 att indrivningen av dessa fordringar, enligt kommissionen, fortfarande pågick vid tidpunkten för denna skrivelse. I sin skrivelse av den 23 oktober 2006 informerade kommissionen vidare de nederländska myndigheterna om att något beslut angående detta ärende ännu inte hade fattats och att de fall som inte hade behandlats före den 16 oktober 2006 skulle handläggas i enlighet med bestämmelserna i artikel 32 i förordning nr 1290/2005.

134 Tillämpningen av artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 på räntorna hänförliga till de gamla fordringarna i Centramelk-ärendet diskuterades sedan under det administrativa förfarandet som ledde till antagandet av det angripna beslutet. Denna fråga lyftes särskilt under förfarandet inför förlikningsorganet.

135 I sin rapport angav förlikningsorganet att Centramelk-ärendet hade behandlats år 2006 och att artikel 32.5 i förordning 1290/2005 därvid hade tillämpats. Samtidigt som förlikningsorganet i detta sammanhang påpekade att även om det inte var möjligt att ompröva beslut 2007/327, vilket hade vunnit laga kraft, uttryckte det osäkerhet vad gällde frågan huruvida det vore tänkbart att begränsa påförandet av ränta till det enda enskilda bedrägerifall i detta ärende som faktiskt var föremål för ett indrivningsförfarande år 2006, och undanta de övriga fallen som omfattades av detta ärende och som rörde bolag som var i konkurs, upplösta eller saknade tillgångar långt före tillämpningen av bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005. Förlikningsorganet uppmanade avslutningsvis kommissionen att undersöka bland annat denna fråga.

136 Kommissionen prövade denna fråga i sitt slutgiltiga ställningstagande och i den sammanfattande rapporten. Kommissionen påpekade därvid först att en medlemsstat får besluta att inte fullfölja indrivningen om det visar sig omöjligt på grund av att gäldenären saknar betalningsförmåga, om det har fastställts enligt den berörda medlemsstatens nationella lagstiftning. Konungariket Nederländerna hade emellertid inte tagit upp någon av de nio fordringarna som avsågs i Centramelk-ärendet såsom icke indrivningsbar i bilaga III-tabellen för budgetåret 2006 i förordning nr 885/2006, varför kommissionen ansåg att dessa fordringar måste underkastas bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005. Vidare underkände kommissionen argumentet varigenom det gjordes gällande att eftersom åtta av de nio fordringar som avsågs i det nämnda ärendet hade visat sig omöjliga att driva in redan före antagandet av beslutet om granskning och godkännande avseende räkenskapsåret 2006, skulle de undantas från påförande av ränta. I detta avseende påpekade kommissionen att det genom denna bestämmelse hade införts ett delat ansvar mellan unionen och den berörda medlemsstaten beträffande fordringar som inte drivits in inom fyra eller åtta år efter det datum då det första administrativa eller rättsliga konstaterandet gjordes. Med hänsyn till de upplysningar som lämnats av de nederländska myndigheterna fann kommissionen emellertid att det endast var i två av de nio enskilda berörda bedrägerifallen som det inom denna tidsram hade fastställts att fordran inte var möjlig att driva in. Kommissionen tillade att inom ramen för en undersökning som genomfördes 2003 hade dess tjänstemän konstaterat att indrivningen av de fordringar som avsågs i detta ärende fortfarande pågick. Mot bakgrund av dessa överväganden och med anledning av att räntorna var

accessoriska till huvudfordringarna tillämpade kommissionen slutligen bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 på räntorna avseende samtliga de fordringar som omfattades av Centramelk-ärendet.

137 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som den tredje grunden ska prövas.

138 Konungariket Nederländerna har för det första anfört att kommissionen brast i omsorg genom att felaktigt underlåta att före den 16 oktober 2016 anta ett beslut beträffande de fordringar som var aktuella i Centramelk-ärendet, eller i vart fall genom att inte motivera varför den underlät att anta ett sådant beslut före detta datum.

139 Mer precist har Konungariket Nederländerna i sin ansökan gjort gällande att kommissionen felaktigt underlät ”[att anta], före den 16 oktober 2006, [ett] beslut om de utestående fordringarna, vilka redan hade varit föremål för [den särskilda underrättelsen av den 10 juli 2003] genom vilken det hade begärts att beloppet skulle bäras av … gemenskapen”. På samma sätt har Konungariket Nederländerna i repliken kritiserat kommissionen för att den inte före den 16 oktober 2006 hade fattat något beslut ”beträffande [ärendet] Centramelk, om att de icke indrivningsbara fordringarna i [åtta] av de [nio enskilda bedrägerifallen] som berördes skulle bäras av gemenskapen” och angett att denna institution ”hade kunnat besluta och borde ha beslutat, fortfarande före … den 16 oktober 2006 …, att när det gäller [de nämnda åtta enskilda bedrägeriärendena], [skulle] de ekonomiska följderna bäras av gemenskapen, i enlighet med artikel 8.2 i förordning nr 729/70 och artikel 5.2 i förordning nr 595/91”. Dessutom har Konungariket Nederländerna anmärkt att skrivelsen av den 23 oktober 2006 saknade motivering.

140 Det framgår sålunda av Konungariket Nederländernas inlagor, och har dessutom bekräftats av denna medlemsstat vid förhandlingen i svar på en fråga från tribunalen, vilket har antecknats i förhandlingsprotokollet, att även om de argument som anförts till stöd för den tredje grunden formellt syftar till att utverka delvis ogiltigförklaring av det angripna beslutet, avser de inte desto mindre tillämpningen av artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 på de fordringar som var aktuella i Centramelk-ärendet.

141 Såsom har påpekats i punkt 133 ovan var det genom beslut 2007/327 som kommissionen slog fast att bland annat de fordringar som Centramelk-ärendet omfattade skulle hanteras i enlighet med bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005.

142 Det framgår härvid av rättspraxis att ett beslut mot vilket talan inte har väckts av den som det är riktat till inom den i artikel 263 FEUF föreskrivna tidsfristen, vinner laga kraft gentemot denne (se dom av den 14 september 1999, kommissionen/AssiDomän Kraft Products m.fl., C-310/97 P, REG, EU:C:1999:407, punkt 57 och där angiven rättspraxis). Denna rättspraxis är i synnerhet motiverad av att talefristerna syftar till att skydda rättssäkerheten, för att förhindra att unionsrättsakter som medför rättsverkningar kan komma att ifrågasättas ett obegränsat antal gånger, samt kraven på god och processekonomisk rättskipning (dom kommissionen/AssiDomän Kraft Products m.fl, ovan, EU:C:1999:407, punkt 61).

143 Det står klart att Konungariket Nederländerna, såsom framgår av artikel 3 i beslut 2007/327, var mottagare av detta beslut och att denna medlemsstat inte väckte någon talan om ogiltigförklaring mot detsamma.

144 Av detta följer att beslut 2007/327, mot bakgrund av den rättspraxis som tribunalen erinrat om i punkt 142 ovan, har vunnit laga kraft gentemot Konungariket Nederländerna.

145 Konungariket Nederländerna, som vid en eventuell talan om ogiltigförklaring av beslut 2007/327 hade kunnat ifrågasätta tillämpningen av artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 på de fordringar som avsågs i Centramelk-ärendet, gick således miste om varje möjlighet att bestrida den senare, efter utgången av fristen för att väcka talan mot detta beslut (se, analogt, som av den 5 juli 2012, Grekland/kommissionen, T-86/08, REG, EU:T:2012:345, punkt 50).

146 Att låta Konungariket Nederländerna inom ramen för förevarande talan anföra argument avseende den omständigheten att det inte hade fattats något beslut före den 16 oktober 2006 beträffande de fordringar som avsågs i Centramelk-ärendet, och sålunda avseende den omständigheten att dessa fordringar inkluderades i beslut 2007/327 – trots att inget hindrade nämnda medlemsstat från att väcka talan om ogiltigförklaring av detsamma – skulle innebära att Konungariket Nederländerna tilläts kringgå fristen för att överklaga detta beslut (se, analogt, dom Grekland/kommissionen, punkt 145 ovan, EU:T:2012:345, punkt 53).

147 Argumenten att kommissionen borde ha antagit ett beslut beträffande de fordringar som avsågs i Centramelk-ärendet före den 16 oktober 2006 ska således avvisas.

148 Denna slutsats påverkas inte av Konungariket Nederländernas argument att eftersom beslut 2007/327 endast avsåg huvudbeloppen av de fordringar som omfattades av Centramelk-ärendet och inte räntorna, kan det inte läggas denna medlemsstat till last att den inte väckte talan mot nämnda beslut.

149 Det ska erinras om att det enligt fast rättspraxis följer av kravet på rättssäkerhet och nödvändigheten av att undvika diskriminering och godtycklig behandling i rättskipningen att unionsbestämmelserna om förfarandefrister ska tillämpas strikt (dom Grekland/kommissionen, punkt 145 ovan, EU:T:2012:345, punkt 54, se även, för ett liknande resonemang, beslut av den 16 november 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/kommissionen, C-73/10 P, REU, EU:C:2010:684, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

150 Att godta Konungariket Nederländernas argumentation och låta denna medlemsstat i detta skede bestrida lagenligheten av de överväganden som gjordes i beslut 2007/327 av det enda skälet att artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 senare, genom det angripna beslutet, kom att tillämpas på de räntor som var hänförliga till de i beslut 2007/327 aktuella fordringarna, skulle innebära att denna medlemsstat tilläts kringgå överklagandefristen. Detta skulle således strida mot syftet med denna frist, vilken det erinrats om i punkt 149 ovan.

151 Mot bakgrund av ovanstående överväganden avvisar tribunalen de argument som Konungariket Nederländerna lagt fram till styrkande av att kommissionen brast i omsorg genom att felaktigt ha underlåtit att före den 16 oktober 2006 anta ett beslut beträffande de fordringar som avsågs i Centramel-ärendet

152 Konungariket Nederländerna har för det andra klandrat kommissionen för att ha brustit i omsorg även under det administrativa förfarandet som ledde till antagandet av det angripna beslutet. Enligt denna medlemsstat hade kommissionen, trots att såväl Konungariket Nederländernas myndigheter som förlikningsorganet hade kritiserat dess ståndpunkt, ”underlåtit att ompröva sin ståndpunkt genom att endast hänvisa till tidigare ställningstaganden som under den tid som förflutit hade blivit ogiltiga till följd av nya uppgifter” och hade inte ”tagit förlikningsförfarandet på allvar”.

153 Det ska härvid noteras att kommissionen, såsom framgår av sammanfattningen i punkt 136 ovan av det slutgiltiga ställningstagandet och av den sammanfattande rapporten, i huvudsak bekräftade sin ståndpunkt enligt vilken det var riktigt att i beslut 2007/327 tillämpa bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 på de fordringar som avsågs i Centramelk-ärendet, och att den i detta sammanhang underkände Konungariket Nederländernas argument att det sedan år 2006, stod klart att fordringarna såvitt avsåg åtta av de nio enskilda bedrägerifall som omfattades av detta ärende inte skulle kunna drivas in. Under dessa förhållanden, och eftersom de räntor som var hänförliga till de i

detta ärende aktuella fordringarna var accessoriska till dessa fordringar, gjorde kommissionen bedömningen att nämnda bestämmelse skulle tillämpas och att en finansiell korrigering med 50 procent av räntan på dessa fordringar skulle vidtas gentemot Konungariket Nederländerna.

154 Detta innebär att kommissionen undersökte frågan huruvida vissa av de fordringar som avsågs i Centramelk-ärendet kunde undantas från påförande av ränta. I synnerhet prövade den, och underkände uttryckligen, påståendet att det sedan år 2006 stod klart att det i åtta av de nio enskilda bedrägerifall som omfattades av nämnda ärende inte var möjligt att driva in fordringarna, liksom förslaget att från den finansiella korrigeringen undanta de räntor som var hänförliga till dessa åtta enskilda bedrägerifall.

155 Det kan således konstateras att kommissionen fick kännedom om Konungariket Nederländernas argument och de frågor som ställdes av förlikningsorganet samt att kommissionen prövade dessa argument och frågor, även om den inte ansåg dem vara övertygande. Under sådana förhållanden har omsorgsprincipen inte åsidosatts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 maj 2000, Belgien/kommissionen, C-242/97, REG, EU:C:2000:255, punkterna 92 och 93).

156 Detta konstaterande påverkas inte av det argument som Konungariket Nederländerna har lagt fram och som går ut på att kommissionen underlät att omvärdera sin ståndpunkt genom att endast hänvisa till tidigare ställningstaganden som under den tid som förflutit hade blivit ogiltiga till följd av nya uppgifter.

157 Den omständigheten att kommissionen bekräftade sin tidigare och av Konungariket Nederländerna ifrågasatta ståndpunkt, enligt vilken kommissionens tjänstemän inom ramen för den undersökning som genomfördes år 2003 hade konstaterat att indrivningen av de skulder som avsågs i Centramelk-ärendet fortfarande pågick, innebär inte att kommissionen åsidosatte sin omsorgsplikt vid prövningen av Konungariket Nederländernas argument. Tvärtom är denna omständighet helt enkelt ett utryck för oenighet mellan parterna beträffande tillräckligheten av de faktorer som beaktades vid avvecklingen av dessa fordringar. Av samma skäl som de som angetts i punkt 155 ovan kan denna omständighet således inte anses visa på bristande omsorg från kommissionens sida.

158 Mot bakgrund av övervägandena i punkterna 142–146 ovan ska det tilläggas dels att kommissionens slutsats att indrivningen av de fordringar som avsågs i Centramelk-ärendet fortfarande pågick fick till följd att dessa fordringar kom att omfattas av bestämmelsen i artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 och inkluderas i beslut 2007/327 (se punkt 133 ovan), dels att detta beslut, liksom kommissionens slutsatser och överväganden härvidlag, har vunnit laga kraft gentemot Konungariket Nederländerna, eftersom denna medlemsstat inte väckte någon talan om ogiltigförklaring av nämnda beslut. Således var det rimligt av kommissionen att grunda sig på dessa omständigheter – utan att detta innebar en brist på omsorg – under det förfarande som ledde till antagandet av det angripna beslutet.

159 Det ska även påpekas att kommissionen motiverade tillämpningen av artikel 32.5 i förordning nr 1290/2005 på de räntor som var hänförliga till de fordringar som avsågs i Centramelk-ärendet med att dessa räntor, såsom accessoriska till dessa fordringar, måste hanteras på samma sätt som de sistnämnda. Det kan konstateras att Konungariket Nederländerna inte på något sätt har bestritt denna slutsats.

160 Under dessa förhållanden kan tribunalen inte godta Konungariket Nederländernas argument att kommissionen brast i omsorg genom att underlåta att beakta argument som denna medlemsstat lade fram under förfarandet beträffande de räntor som avsågs i Centramelk-ärendet.

161 Talan ska således, såvitt avser den tredje grunden, delvis avvisas och delvis ogillas.

162 Mot bakgrund av samtliga ovanstående överväganden, och i synnerhet tribunalens slutsats i punkt 129 ovan, ogiltigförklaras det angripna beslutet i den del kommissionen däri vidtog en finansiell korrigering gentemot Konungariket Nederländerna med ett belopp om 4 703 231,78 euro avseende icke deklarerade räntor hänförliga till de äldre fordringarna.

Rättegångskostnader

163 Enligt artikel 134.1 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Konungariket Nederländerna har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, ska Konungariket Nederländernas yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

1) **Kommissionens genomförandebeslut 2013/763/EU av den 12 december 2013 om undantagande från EU-finansiering av vissa betalningar som verkställts av medlemsstaterna inom ramen för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), inom ramen för Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ) och inom ramen för Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU) ogiltigförklaras i den del det däri vidtas en finansiell korrigering gentemot Konungariket Nederländerna med ett belopp om 4 703 231, 78 euro för icke deklarerade räntor hänförliga till fordringar avseende tilläggsavgifter som betalats för sent och som uppkommit före den 1 april 1993, samt till fordringar avseende exportbidrag som felaktigt utbetalats och som uppkommit före den 1 april 1995.**

2) **Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och Konungariket Nederländernas rättegångskostnader.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 24 november 2015.

Underskrifter